

Arrest

**nr. 52 348 van 3 december 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij schrijven van 7 september 2009 heeft verzoeker een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.2. Op 15 juli 2010 heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid beslist dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk was. Dit is de bestreden beslissing.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 15.07.2010 bij onze diensten werd ingediend door :

(G.N.) (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is in toepassing van genoemd artikel 9ter, § 3, van de wet van 15 december 1980 en in toepassing van artikel 7, § 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 17/05/2007 (B.S. 31/05/2007).

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen:

Een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid van de wet (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, § 1, eerste lid), m.n. : Het dossier dat bij de Dienst Vreemdelingen bekend staat onder naam van GÜNGÖR NÜHZET en nummer 4082931 bevat een Turks paspoort dat in het verleden het dossier vervoegde, de persoon die huidige aanvraag om machtiging tot verblijf indient onder de naam GÜNGÖR NÜHZET voegt bij zijn aanvraag evenwel geen bewijs dat toelaat hem te vereenzelvigen met de titularis van voornoemd identiteitsstuk. Gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, kan huidig verzoekschrift niet ontvankelijk worden verklaard.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

Regelmatig verblijf verstreken sedert 18.01.2009 “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“- Schending van art 9ter Vreemdelingenwet; - Schending van het art. 62 Vreemdelingenwet — materiële en formele motiveringsverplichting ; - Schending van de art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, en de zorgvuldigheidsverplichting; - vernederende behandeling in de zin van art. 3 en 8 E.V. R.M. - Manifeste beoordelingsfout.

4.1. Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoeker een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan de verzoeker mede te delen dat hij het grondgebied dient te verlaten. Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

4.2. Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening gehouden heeft met alle voor handen zijnde gegevens.

- 4.2.1. Meer bepaald deelde de verzoeker in zijn verzoekschrift mede dat hij in het bezit was van zijn Turkse identiteitsdocumenten en dat hij deze aan het verzoekschrift hechtte. Inderdaad in het verzoekschrift staat duidelijk het volgende vermeld

“II. Voorleggen identiteitsbewijs. Ook uit de inventaris van het verzoekschrift blijkt duidelijk dat hij een kopij van zijn identiteitsdocumenten aan het verzoekschrift hechtte. “Inventaris der stukken”. Meer nog, de verzoeker deelde mede in het verzoekschrift dat hij deze Turkse identiteitsdocumenten steeds op eerste verzoek vanwege de verwerende partij kan komen tonen. Ook in het verzoekschrift

overeenkomstig art. 9bis dat nog hangende is staat vermeld dat de verzoeker in het bezit is van zijn Turkse identiteitsdocumenten en dat hij deze op eerste verzoek kan komen tonen. Uit de inventaris blijkt eveneens dat zijn paspoort is toegevoegd. Het is dan ook totaal onbegrijpelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldt in de bestreden beslissing dat de verzoeker zijn identiteitsdocument niet toegevoegd heeft. Uit het verzoekschrift én de inventaris blijkt heel duidelijk dat de verzoeker zijn identiteitsdocument aanhechte overeenkomstig art. 9ter Vreemdelingenwet. Sterker nog, het is nog onbegrijpelijker wanneer de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat zij niet in staat zou zijn om na te gaan of de verzoeker te vereenzelvigen is met de persoon waarop het administratief dossier slaat. Dit frappeert aangezien de verzoeker zelf aangeeft dat hij op eerste verzoek van de Dienst Vreemdelingenzaken de Turkse identiteitsdocumenten kan komen tonen. Zelfs in het onmogelijke geval dat de identiteitsdocumenten per vergissing niet zouden gehecht zijn aan het verzoekschrift dan zou de Dienst Vreemdelingenzaken de verzoekende partij hierop hebben kunnen wijzen en vragen om deze na te sturen of minstens vragen om de Turkse identiteitsdocumenten te komen presenteren zoals de verzoeker dit zelf voorstelt in zijn verzoekschrift. De beslissing is mensonterend aangezien de verzoeker belangrijke tijd verliest. Hij heeft nog steeds nood aan medische behandeling en moet nu vaststellen dat hij door de bestreden beslissing nog steeds in de illegaliteit verblijft. De verzoeker heeft in België zijn affectieve, sociale en economische belangen gevestigd. De verzoeker verblijft ondertussen 16 jaar onafgebroken in België en heeft reeds via aanvraag tot vestiging geprobeerd een wettig verblijf in België te bekomen. De verzoeker was reeds in België tewerkgesteld en trekt momenteel een werkloosheidsvergoeding. De eerdere tewerkstelling heeft het recht op werkloosheidsvergoeding geopend. De verzoeker is de schoonvader van een Belgische schoonzoon; De verzoeker is 33% arbeidsongeschikt verklaard. De Dienst Vreemdelingenzaken kan de beslissing derhalve niet correct hebben gemotiveerd aangezien duidelijk is dat niet alle voor handen zijnde elementen in het administratief dossier werden beoordeeld. Dat de weigering wegens afwezigheid van een identiteitskaart/paspoort dan ook volkomen onterecht is. De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en maakt een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetsbepalingen.”

Verzoeker herhaalt het middel in de repliekmemoirie.

2.2. Vooreerst wordt vastgesteld dat verzoeker nalaat uiteen te zetten in welke mate de bestreden beslissing de artikelen 3 en 8 EVRM schendt. Dit onderdeel is dan ook onontvankelijk.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat: *“Een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid van de wet (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, § 1, eerste lid), m.n. : Het dossier dat bij de Dienst Vreemdelingen bekend staat onder naam van GÜNGÖR NÜHZET en nummer 4082931 bevat een Turks paspoort dat in het verleden het dossier verhoogde, de persoon die huidige aanvraag om machtiging tot verblijf indient onder de naam GÜNGÖR NÜHZET voegt bij zijn aanvraag evenwel geen bewijs dat toelaat hem te vereenzelvigen met de titularis van voornoemd identiteitsstuk. Gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, kan huidige verzoekschrift niet ontvankelijk worden verklaard.”*

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij

de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard omdat verzoeksters aanvraag niet vergezeld ging van een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart, hetzij van de motivering die toelaat haar vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9 ter, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet: verzoeker legt namelijk geen enkel bewijs van identiteit voor en bewijst niet in de onmogelijkheid te verkeren dergelijke documenten te kunnen bemachtigen.

Artikel 9 ter, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De appreciatie van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet het voorwerp van een definitieve beslissing heeft uitgemaakt of die een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar verklaard administratief cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.”*

Artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007) bepaalt:

“§1. De aanvraag van de machtiging tot verblijf, bedoeld in artikel 9ter, §1, van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen:

1° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, §1, derde lid, van de wet;

2° een medisch getuigschrift aangaande zijn ziekte bedoeld in artikel 9ter, §1, van de wet;

3° enige andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot zijn ziekte waarover hij beschikt op het moment van de indiening van zijn aanvraag;

4° het adres van zijn feitelijke verblijfplaats in België.

§2. Onverminderd artikel 9ter, §3, van de wet, verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk indien de in §1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd, of indien deze aanvraag niet werd ingediend door middel van een aangetekend schrijven. (...).”

Uit de gezamenlijke lezing van deze bepalingen blijkt zonder meer dat indien de aanvrager niet beschikt over identiteitsdocumenten, de onmogelijkheid om de vereiste identiteitsdocumenten in België te verkrijgen volledig moet blijken uit de ingediende aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden. De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument, dan wel van het feit dat hij zich in een van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager. In casu dient te worden vastgesteld dat in de aanvraag van 15 juli 2010 om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden geen elementen aangebracht worden die aantonen dat de verzoekende partij in de onmogelijkheid is om

identiteitsdocumenten te verwerven in België. Evenmin legt hij een afschrift neer van zijn nationaal paspoort of zijn identiteitskaart.

Waar in de bestreden beslissing gesteld wordt dat *“Het dossier dat bij de Dienst Vreemdelingen bekend staat onder naam van Güngör Nühzet en nummer 4082931 bevat een Turks paspoort dat in het verleden het dossier vervoegde, de persoon die huidige aanvraag om machtiging tot verblijf indient onder de naam Güngör Nühzet voegt bij zijn aanvraag evenwel geen bewijs dat toelaat hem te vereenzelvigen met de titularis van voornoemd identiteitsstuk.”* dient te worden opgemerkt dat betreffende overweging kadert in het onderzoek gevoerd door de overheid in het kader van de in artikel 9 ter, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet gestipuleerde bepaling dat de voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument niet van toepassing is op de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat de aanvraag onontvankelijk is.

Het enig middel is ongerond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend en tien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC